

Sygn. akt II KK 119/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)

SSN Zbigniew Puzkarski (sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Marta Brylińska

w sprawie **S. M.**

skazanego z art. 87 § 1a k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 6 maja 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 25 marca 2014 r.,

**uchyla wyrok w zaskarżonej części, tj. zawarte w pkt. 1
orzeczenie o karze, i w tym zakresie przekazuje sprawę do
ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.**

UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego w W. wpłynął akt oskarżenia przeciwko S. M., z zarzutem, że w dniu 3 maja 2013 r. w miejscowości K., woj. mazowieckie, kierował rowerem po drodze publicznej, będąc w stanie nietrzeźwości, gdzie przeprowadzone badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu na

urządzeniu Alcosensor dały następujące wyniki: I – 1,31 mg/l, II – 1,25 mg/l, tj. o przestępstwo z art. 178a § 2 k.k.

Do aktu oskarżenia prokurator dołączył wnioski w trybie art. 335 § 1 k.p.k. o skazanie oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie uzgodnionej z nim kary 4 miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 32 godzin miesięcznie oraz środka karnego zakazu prowadzenia rowerów na okres 2 lat.

Wymieniony Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 6 września 2013 r., nie uwzględnił powyższego wniosku i skierował sprawę do rozpoznania na zasadach ogólnych. W uzasadnieniu wskazał, że zachodzi możliwość zakwalifikowania czynu zarzuconego oskarżonemu z art. 178a § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., wobec czego zawnioskowana kara może być uznana za rażąco łagodną.

Następnie Sąd Rejonowy w W. wyrokiem nakazowym z dnia 25 marca 2014 r., S. M. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu, przy czym przyjął, że stanowi on wykroczenie z art. 87 § 1a k.w. i za to na podstawie art. 87 § 1a k.w. w zw. z art. 20 § 1 k.w. i art. 21 § 1 k.w. skazał oskarżonego na karę jednego miesiąca ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie (pkt 1. wyroku), a na podstawie art. 87 § 4 k.w. w zw. z art. 29 § 1 k.w. orzekł zakaz prowadzenia rowerów na okres jednego roku. Zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty, a koszty postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Wyrok ten uprawomocnił się bez wniesienia sprzeciwu w dniu 23 kwietnia 2014 r.

Kasację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Generalny. Na podstawie art. 110 § 1 k.p.w. zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia w pkt 1. o karze, na korzyść S. M. Na podstawie art. 111 k.p.w. oraz art. 526 § 1 k.p.k. i art. 537 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 87 § 1a k.w., polegające na orzeczeniu wobec S. M. za popełnienie wykroczenia określonego w tym przepisie kary miesiąca ograniczenia wolności w sytuacji, gdy czyn ten zagrożony jest karą aresztu albo grzywny.

Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna i podlega uwzględnieniu w całości, a wobec tego, że została wniesiona na korzyść skazanego, możliwe było rozpoznanie jej w trybie art. 535 § 5 k.p.k., tj. na posiedzeniu bez udziału stron.

Autor kasacji słusznie podniósł, iż wymierzając oskarżonemu karę ograniczenia wolności, Sąd Rejonowy rażąco naruszył przepis art. 87 § 1a k.w. Przepis ten stanowi, że sprawca opisanego w nim wykroczenia podlega karze aresztu albo grzywny nie niższej niż 50 zł. Nie przewiduje więc sankcji w postaci kary ograniczenia wolności, również żaden przepis Części ogólnej Kodeksu wykroczeń nie stwarza możliwości orzeczenia takiej kary wobec sprawcy wspomnianego wykroczenia. Nie ulega też wątpliwości, że zaistniałe rażące naruszenie prawa materialnego miało istotny wpływ na treść wyroku, skoro skutkowało wymierzeniem sprawcy wykroczenia kary, której nie powinien ponieść. W tym stanie rzeczy należało postąpić zgodnie z wnioskiem kasacji, tj. uchylić wyrok w zaskarżonej części i w tym zakresie sprawę przekazać do ponownego rozpoznania właściwemu sądowi, który wyda orzeczenie zgodne z prawem.

W nawiązaniu do uwagi zawartej w uzasadnieniu kasacji, iż „po uchyleniu wyroku w zaskarżonym zakresie zajdzie potrzeba prawidłowego ukształtowania orzeczenia o karze za czyn z art. 87 § 1a k.w., z uwzględnieniem rodzajów kar przewidzianych dla określonego w przywołanym przepisie wykroczenia” wypada dodać, że swoboda orzekania sądu będzie ograniczona. Skoro kasacja została wniesiona na korzyść skazanego, to zgodnie z art. 443 k.p.k. nie może dojść do pogorszenia jego sytuacji przez orzeczenie kary aresztu, przewidzianej w sankcji wymienionego przepisu, jednak surowszej od kary pierwotnie orzeczonej.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.